

Forfatter: Juel-Hansen, Erna

Titel: Udrag fra DE TOLV SMAA -?

Citation: Juel-Hansen, Erna: "Sex Noveller", i Juel-Hansen, Erna: *Sex Noveller*, udg. af HANS NIK, HANSEN , 1885, s. 148. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-juelh02val-shoot-idm140704555259808/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sex Noveller

Det Rygte var sluppet ind under Morgenandagten blandt Pigebørnene i øverste Klasse, at deres Religionslærer ikke kunde komme til Undervisningen i første Time, og nu, mens de sang i af alle Kræfter, havde Hænderne travlt med paa Fingersprog at telegrafere fra Nabo til Nabo det glade Budskab: ingen Religion i første Time, ingen Religion i første Time! Et helt Akkompagnement af stumme Toner til Lovsangskoret rundt om.

Under de tyve Par andægtig sænkede Øjenlaag lysnede det hvert Øjeblik med skjælnske Blink, naar et lille Puf med Knæet averterede en ny telegrafisk Meddelelse fra Hovedstationen.

Denne befandt sig oppe ved Vinduet i Ellen Bramsens Skikkelse. Hun var et langt blondt Pigebarn med Opstoppernæse, fiffige Øjne og Gaminvæsen. Hun gik „til Præsten“ hos Pastor Skou, Skolens Religionslærer, og havde den foregaaende Dag af ham faaet Paalæg om at bringe sin Klasse den Meddelelse, at han ved kirkelige Forretninger var hindret i at give dem deres sædvanlige Time. Hun holdt sig til Bogstaven i hans Ord, bragte Klassen Budet og sprang højere vedkommende over. Det var alt for rædsomt Grin at erobre en hel Times Frihed uden Opsyn, til at man kunde lade det gaa fra sig for de dumme Betsænkeliighedens Skyld, som Dydsmonstrene i Klassen kom frem med. Skulde det værste ske, at de blev opdagede, var det ikke første Gang, hun ved en lille pyntelig

Omskrivning havde reddet sig og andre ud af en kilden Situation. Og derved blev det. Det sidste Telegram lød peremptorisk: hold bare Mund og lad mig raade!

Sangen endte. Frøken Boldt, en lille forpjusket Dame, stivede sig af op ad Dørkarmen, hun stod ved, og trak en lille Bog i sort Bind med Guldsnit op af Lommen. Som paa Kommando sænkede alle Isserne sig, blonde og brune mellem hverandre. Med tør Halsstemme sendte Frøken den gamle Huspostilles snørklede Ord ud over Forsamlingen med samme Virkning som en Skalmesjes Snærrer over en Faareflok.

Andagten var forbi. Overtrækket gled af, de skuttede sig i Rækkerne, én og anden gæbede meget højt, og saa marcherede de ud i Tomands-Rækker.

Øverste Klasses Værelse laa for sig ved Siden af Forsamlings-salen. Pigebørnene maatte forbi Frøken Boldt for at komme der ind. Ellen Bramsen var i Spidsen. Nu kneb det.

„Hvem skal I ha'e i første Time?“ spurgte Frøken, da de allerode var i Døraabningen. Ellen satte Næsen i Vejret, saa hende lige i Øjnene, knikede og sagde uforfærdet: „Pastor Skou, Frøken.“

Det sved dem lidt i Ørelapperne, da de huskede forbi hende ind i Klassen.